

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 98

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 15/09/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mọi người mở bản kinh, đoạn thứ bốn mươi một, kinh văn chỉ có hai câu:

Mạn kỳ tiên sinh, bạn kỳ sở sự.

慢其先生。叛其所事。

Kinh mạn thầy dạy, lừa gạt cấp trên.

Đây đều là Thái Thượng nêu ra một số thí dụ cho chúng ta, là đại ác trong hạnh ác. “Tiên sinh” chính là ngày nay chúng ta gọi là thầy. Trong chú giải nói, trong chú giải này đều là dùng lời của cổ nhân. “*Truyền đạo, dạy nghề, giải trừ mê hoặc.*” Nhà Phật thường nói, sanh mạng của chúng ta có được từ nơi cha mẹ, huệ mạng của chúng ta có được từ nơi thầy, Phật Bồ-tát là thầy của chúng ta, nếu so sánh sanh mạng với huệ mạng thì huệ mạng phải quan trọng hơn sanh mạng. Nếu như người có huệ mạng thì người này đời đời kiếp kiếp chắc chắn không đọa ba đường ác; không những không đọa ba đường ác mà nhất định có thể vượt khỏi luân hồi, vượt khỏi thập pháp giới. Do đây có thể biết, huệ mạng quan trọng hơn sanh mạng, ân đức của Phật Bồ-tát vượt qua cha mẹ, đạo lý này chúng ta nhất định phải biết.

Nhưng mà hiện nay ở thế gian này, vị thầy có thể thật sự khiến chúng ta có được huệ mạng thì hầu như không thấy nữa, đây cũng là sự thật. Nhà Phật thường nói: “ở trong cửa Phật không bỏ một ai”, tại sao chúng ta ngày nay phát tâm cầu pháp thân huệ mạng mà Phật Bồ-tát không đến giúp chúng ta? Chúng ta học Phật lâu như vậy rồi, đối với kinh giáo cũng đã đọc qua chút ít, chúng ta có thể khẳng định lời của Phật Bồ-tát là chân thật, chắc chắn không nói dối; hay nói cách khác, chắc chắn sẽ không bỏ rơi chúng ta. Vấn đề là tâm cầu đạo của chúng ta là thật hay là giả, nếu như tâm cầu đạo của chúng ta không chân thành tha thiết thì Phật Bồ-tát sẽ không đến, bởi đến không có ý nghĩa; nếu như chúng ta thật sự khẩn thiết, thật tâm cầu thì chắc chắn có cảm ứng. Do đây có thể biết, chúng ta cầu pháp tu hành, ở trong đời này có thể thành tựu hay không, thành tựu sớm hay muộn đều quyết định ở chính mình, không phải người khác quyết định cho chúng

ta, bản thân chúng ta có tâm chân thành, có tâm thanh tịnh, hết lòng y giáo phụng hành thì Phật Bồ-tát sẽ đến ngay. Các ngài có phương tiện thiện xảo không thể nghĩ bàn đang gia trì chúng ta, nếu như bạn có một mảy may không thành thật, không thật thà thì chắc chắn không có cảm ứng. Những gì mà tâm người ngày nay cảm đều là yêu ma quỷ quái. Tại sao lại có hiện tượng này? Trong tâm có tham sân si mạn, trong tâm có tà tư tà kiến, tà với tà cảm ứng với nhau, chân cảm ứng với chân, đây là đạo lý nhất định.

Hiện nay bản thân chúng ta không biết tu học như thế nào, tâm thành này không phát ra được, cha mẹ cũng không biết, thậm chí là hiện nay thầy cũng không biết, đây là hiện tượng vô cùng đáng buồn. Khi tôi còn nhỏ, ngày đầu tiên đến trường tư thực, đại khái là lúc bảy tuổi, ấn tượng này tôi nhớ rất rõ, trường tư thực này ở trong một ngôi từ đường, vị thầy đó họ gì thì tôi đã quên mất, bởi quá lâu rồi. Tôi còn nhớ khi đó cha tôi dắt theo tôi, còn chuẩn bị lễ vật để cúng dường thầy, bước vào từ đường nhìn thấy thầy, trước tiên dâng lễ vật lên, cha tôi ở phía trước, tôi ở phía sau. Bên trong có một lễ đường, ở ngay giữa lễ đường có thờ bài vị, là bài vị của *Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư Khổng Lão Phu Tử*, chúng tôi hướng về bài vị của Khổng lão phu tử hành lễ ba lần quỳ, chín lần khấu đầu, cha tôi ở trước, tôi lạy theo phía sau. Sau khi lạy xong, mời thầy ngồi ngay chính giữa, cha tôi ở phía trước, tôi ở phía sau, cũng là hành lễ ba lần quỳ, chín lần khấu đầu với thầy, tôi có ấn tượng rất sâu sắc. Phụ huynh đem con em giao phó cho thầy, nhờ thầy dạy dỗ nghiêm khắc, nghi lễ long trọng như vậy, cha mẹ phải lạy thầy, nếu thầy không dạy dỗ học trò tốt, các bạn nghĩ thử xem, làm sao xứng đáng với cha mẹ của người ta? Tôn trọng như vậy, hiện nay không còn nữa, đã không có người biết.

Năm xưa, lão cư sĩ Lý Bình Nam ở Đài Trung đã mở một lớp “Nghiên cứu nội điển”, học trò có tám người, thầy dạy có sáu người, tôi cũng là một trong số đó. Chủ nhiệm của lớp này là thầy Lý, ngày khai giảng hôm đó, thầy Lý mời năm vị thầy chúng tôi ngồi lên ghế, năm người chúng tôi đều là học trò của thầy. Thầy dẫn theo học trò, thầy ở phía trước, tám học trò ở phía sau đánh lễ ba lạy với chúng tôi, thầy Lý nói: “Tôi đại diện cho phụ huynh học sinh.” Có lẽ chúng tôi đời này chỉ có gặp được một lần, không gặp lần thứ hai, không có việc này nữa. Đại biểu cho phụ huynh học sinh, dẫn đầu tám học sinh, năm người chúng tôi ngồi ở trên, tiếp nhận đánh lễ ba lạy của thầy, nếu chúng tôi không hết lòng chỉ dạy những học sinh này thì chúng tôi có lỗi với thầy. Hiện nay đâu có hiểu đạo lý này! Không những các bạn không nhìn qua, ngay cả nghe cũng không nghe qua.

Cho nên thời xưa thầy trò như cha con, thật sự còn thân hơn cha con; con cái của thầy với bản thân chúng tôi giống như anh em vậy, cả đời đều quan tâm lẫn nhau. Cho nên người làm thầy tuy rất vất vả, người có học đều rất bần hàn, nhưng mà họ rất an ủi, học trò dạy tốt rồi, tương lai học trò là một người xuất chúng, con cháu đời sau của họ đều sẽ có người quan tâm, họ không có nỗi lo lắng về sau, thời xưa có đạo nghĩa, hiện nay thì không còn nữa. Hiện nay chúng ta thấy kết cấu xã hội, quan hệ giữa người với người là gì? Lợi hại. Có lợi thì là bạn bè, là thân thuộc; khi không có lợi thì là oan gia, là đối đầu, bạn nói đây là xã hội gì? Từ những chỗ này chúng ta thật sự thể hội được tầm quan trọng của giáo dục thánh hiền, mất đi giáo dục thánh hiền, đó đúng như lời Phu tử nói, người so với cầm thú có gì khác đâu? Người cũng là động vật, so với động vật thông thường thì khác biệt ở chỗ nào? Chính là con người biết được đạo nghĩa, có thể biết “đạo, đức, nhân, nghĩa, lễ”, những động vật khác thì không biết.

Con người tại sao biết được “đạo, đức, nhân, nghĩa, lễ” vậy? Do thầy dạy, cho nên đối với thầy sao có thể khinh mạn được? “*Mạn kỳ tiên sinh*”, thật ra mà nói, thầy đều là người có học, đều là người rõ lý, đối với những danh văn lợi dưỡng này xem thấy rất nhạt, cũng không cần mong người cung kính. Sự cung kính của học trò đối với thầy là kính cái gì? Là kính cái học của mình, đạo lý là ở chỗ này. Thầy dạy học trò, quan tâm đối với học trò thật sự là có khác nhau, đây là nguyên nhân gì? Thầy quan sát học trò, thấy học trò này có một phần cung kính thì dạy một phần; có hai phần cung kính thì dạy hai phần. Nguyên nhân gì vậy? Quyết định không phải mức độ cung kính đối với thầy nhiều hay ít, mà thầy quan sát thấy bạn có thể tiếp nhận được bao nhiêu. Ân Tổ nói trong Văn Sao: “Một phần thành kính được một phần lợi ích”, nếu dạy bạn hai phần, vậy đã dư một phần rồi, là lãng phí. Thí dụ cái ly chỉ lớn như vậy, đem nó đổ đầy nước thì cũng chỉ chứa được bấy nhiêu, nhiều hơn nữa là tràn ra ngoài. Bạn có mười phần thành kính thì vật này của bạn lớn, sức chứa này của bạn nhiều hơn; một phần thành kính thì nhỏ, đành phải cho bạn một chút, đạo lý là như vậy. Không phải thầy thích bạn, bạn cung kính thầy, nịnh hót thầy thì thầy sẽ dạy bạn, không phải, mà xem bạn có thể tiếp nhận được bao nhiêu. Bạn có mười phần thành kính, thầy dạy bạn chín phần là có lỗi với bạn; bạn có một phần thành kính mà dạy bạn hai phần là nhiều quá, bạn không tiếp nhận được, bạn tiếp nhận không nổi, là đạo lý như vậy. Nếu như thầy là ham muốn người ta cung kính thầy, vậy thầy là phạm phu, đâu phải là thánh nhân? Cho nên thành kính, đích thực đã đem tâm ham học,

tâm hoan hỷ tiếp nhận, tâm y giáo phụng hành của chúng ta hiển lộ ra bên ngoài rồi, khi người ta nhìn thấy, họ không thể không dạy bạn.

Ba vị thầy trước đây của tôi, vào thời đó đời sống của tôi rất bần khổ, thật ra mà nói, một xu cúng dường cũng không có. Tôi học với thầy Phương, thầy Phương đặc biệt trích ra thời gian để dạy tôi, tôi không có đóng một xu học phí nào. Ba năm theo học với đại sư Chương Gia, tôi cũng không có một xu cúng dường đại sư Chương Gia, điều này thầy biết, thầy hiểu rõ hoàn cảnh của tôi. Có khi thời gian nói chuyện hơi lâu, đã qua 12 giờ, thầy còn giữ tôi lại dùng cơm. Mười năm theo học với thầy Lý, thầy Lý thường hay cúng dường tôi, quan tâm tôi, tôi chưa hề chăm sóc thầy. Học trò của thầy nhiều, thầy nhận cúng dường nhiều, thầy cho tôi thức ăn, và cũng thường hay cho tôi quần áo, chưa từng đóng một xu học phí nào. Cả ba vị thầy, tôi đều chưa từng đóng qua một xu học phí nào cả, nhưng được thầy đặc biệt quan tâm, do nguyên nhân gì? Chính là thái độ thành khẩn, thật sự muốn học. Chúng ta phải biết, ba vị thầy này đều là đại đức rất có danh tiếng, học trò rất nhiều, nhưng không có người nào được trọng đãi giống như tôi, không có!

Tôi cũng không phải có người nào dạy tôi, không ai dạy tôi, là từ nhỏ tôi đã chịu khổ nạn quá nhiều, gặp phải kháng chiến, thời gian tám năm sống quá vất vả, hằng ngày chạy nạn, bị người Nhật Bản truy đuổi ở phía sau. Tám năm kháng chiến, tôi đã qua mười tỉnh, đều là đi bộ, mười tỉnh ở Giang Nam, tôi có ấn tượng vô cùng sâu sắc, tôi là đi qua những nơi đó. Vào thời đó không có phương tiện giao thông, phương tiện giao thông tốt nhất chính là thuyền bè, gặp nơi sông ngòi thì mới có thuyền, nơi không có sông thì đi bộ, đã chịu khổ nạn quá nhiều, quá nhiều. Không có cơ hội đến trường để học, cho nên tâm đối với việc học của tôi vô cùng khẩn thiết, khi gặp được cơ hội này thì nhất định không chịu bỏ qua. Đời sống của người hiện nay giàu có hơn quá nhiều, quá nhiều so với tôi thời đó, đời sống trải qua được tốt thì tâm học liền nhạt, học hay không học cũng không vấn đề gì; cho nên chúng tôi tôn sư trọng đạo, hầu như là phát sinh tự nhiên, phát sinh từ thiên tánh.

Trong chú giải có mấy câu rất hay: *“Cha mẹ sanh ra thân ta, ắt phải nhờ thầy thành tựu học vấn cho ta.”* Hai chữ *“ắt phải”* này hay, nhất định phải cần thầy thành tựu pháp thân huệ mạng của ta. *“Vì thế, phải tôn trọng thầy như vua cha.”* Vua là đế vương trước đây, nhân dân thời xưa không ai mà không tôn trọng đế vương, tôn kính người lãnh đạo quốc gia. Hiện nay do đã bỏ đi giáo dục thánh hiền, cho nên tâm tôn kính đó đối với người lãnh đạo cũng không còn nữa, thật

đáng tiếc! “*Người hiện thời mời thầy dạy con, phần nhiều thường biểu hiện sáo rỗng.*” Quyển sách này được viết vào cuối năm triều Thanh, thời này đã chịu sự ảnh hưởng của văn hóa phương Tây, nói thật ra, văn hóa phương Tây truyền vào Trung Quốc đã đem truyền thống cổ xưa của Trung Quốc phá hoại hết rồi. Cho nên quốc gia dân tộc chúng ta hơn 100 năm trở lại đây, khoảng gần 200 năm, phải chịu khổ đau mà bất kỳ một dân tộc quốc gia nào trên thế giới cũng không có. Chúng ta cũng không thể trách người khác, phải trách mình vô tri, trách mình mê tín, mê tín văn minh, vật chất phương Tây, đem của báu của mình vứt bỏ đi, điểm này chúng ta vĩnh viễn không bằng Nhật Bản. Người Nhật Bản thông minh hơn chúng ta, họ biết truyền thống Trung Quốc có giá trị, cho nên họ vĩnh viễn bảo lưu, khoa học kỹ thuật phương Tây họ cũng học, họ xem trọng như nhau, cho nên quốc gia nhỏ như vậy mà lại lớn mạnh chừng ấy. Chúng ta đã hoàn toàn quên mất cái của mình, chỉ nhìn thấy cái của người khác hay, cho rằng cái của mình quá cũ, quá xưa, không hợp thời đại, đã hoàn toàn vứt bỏ đi. Tại sao người Nhật Bản không chịu bỏ? Đây là điều mà chúng ta không bằng Nhật Bản. Đây là hiện tượng của cuối triều Thanh, mời thầy dạy con em nhưng tâm không đủ chân thành.

“*Tiếc tiền, thiếu lễ*”, cúng dường đối với thầy rất ít ỏi, lễ nghi không còn chân thành như xưa. “*Thậm chí lời nói cao ngạo, thái độ bất kính, có tâm khinh mạn*”, coi thường, không xem thầy ra gì. Gia cảnh thầy thanh bần, phần lớn đời sống rất bần khổ. Ở đây nói những người này tầm nhìn nông cạn, không có khác gì so với cảm thú. Nhưng mà người làm thầy tuyệt đối không thể vì phụ huynh học sinh đối đãi với bạn không có lễ phép, coi khinh bạn mà bạn không chịu hết lòng dạy, vậy cũng sai rồi, bạn không phải là một người có học. Bạn vẫn phải hết lòng dạy, tận hết trách nhiệm bổn phận của bản thân bạn thì bạn là một người thầy có đạo đức, là người thật sự rõ lý. Nếu như ham muốn cúng dường của phụ huynh học sinh, cúng dường nhiều thì hết lòng dạy học sinh hơn; cúng dường ít thì đối với học sinh cũng không thật hết lòng, vậy thì người thầy này không phải là thầy tốt, vị thầy này tương lai cũng phải gánh trách nhiệm nhân quả, mỗi người có nhân quả của mỗi người. Do đây, chúng ta thật sự hiểu được đạo lý nhân quả báo ứng, chỉ cần làm tròn bổn phận của mình, đem bổn phận của mình làm đến tận thiện tận mỹ, toàn tâm toàn lực mà làm, quả báo tốt nhất định ở phía sau. Tích lũy công đức, người đọc sách, dạy học, ở trong việc dạy học mà tích lũy công đức.

Sáng hôm nay, tôi nhận được thông tin, Lâm trưởng cũ của chúng ta vắng sanh rồi, tướng lãnh vắng sanh tuy là tôi chưa nhìn thấy, nhưng tôi nghĩ có lẽ là

rất tốt. Ông đã biết trước thời giờ đi từ rất sớm, con trai ông kể với chúng tôi, Lâm trưởng thường hay viết “mồng 7 tháng 8”, vừa đúng qua 12 giờ đêm tối hôm qua chính là mồng 7 tháng 8, đây là thời khắc ra đi, ông đã biết từ rất lâu rồi, rất khó được. Tôi từ Hồng Kông trở về, hôm kia xuống máy bay liền đến bệnh viện thăm ông, thần trí ông rất tỉnh táo, tuy thể lực suy yếu, không thể nói chuyện, nhưng biểu đạt cảm xúc có thể thấy ra được, ông nắm lấy tay tôi thời gian rất lâu, vẫn rất có khí lực, rất khó được! Cả đời ông cống hiến cho Cư Sĩ Lâm, điều này mọi người đều biết, đặc biệt là sự hộ pháp, hộ trì đối với Cư Sĩ Lâm trong mấy năm nay, tuy ông đã ra đi nhưng sức ảnh hưởng vô cùng sâu xa.

Những năm gần đây, chúng tôi tuy không thường gặp nhau, cư sĩ Mộc Nguyên kể với tôi, ông đem toàn bộ sổ băng ghi hình giảng kinh của tôi mang về nhà, ông nằm ở trên giường bệnh, mỗi ngày nghe 8 giờ đồng hồ, đã nghe rất nhiều năm, không hề gián đoạn. Cho nên đối với Phật pháp, ông có sự nhận thức rất sâu sắc; đối với vãng sanh thì ông có tín tâm, ông có nguyện lực, nếu không nghe kinh thì ông niệm Phật, cho nên không để thời gian luống qua. Trong mấy ngày bệnh nặng, đúng lúc tôi ở Hồng Kông, thời gian tuy không dài, tôi đi khỏi chỉ có năm ngày, các đồng tu gọi điện thoại nói cho tôi hay, nói rằng niệm Phật đường có quỷ thần nhập vào người một đồng học, nói đây là oan gia trái chủ của Lão lâm trưởng, đây là việc không thể tránh khỏi. Oan gia trái chủ đến niệm Phật đường cầu mọi người siêu độ, không đến bệnh viện để quấy nhiễu ông, đây chính là chỗ công phu đắc lực của bản thân ông. Nếu như không phải học Phật thì khi ra đi sẽ không được nhẹ nhàng như vậy, sẽ không tự tại như vậy, ông phải chịu rất nhiều đau khổ.

Quý thần nhập thân, các bạn đã quy y cho họ, họ yêu cầu tụng kinh Vô Lượng Thọ, tụng kinh Địa Tạng để siêu độ cho họ, đây không phải tụng cho Lâm trưởng, mà là tụng cho oan gia trái chủ của Lâm trưởng, quý vị phải biết điều này. Oan gia trái chủ không nhất định là học Phật, không nhất định là tin sâu đối với Phật pháp, nhưng mà họ biết được tụng kinh có thể giúp họ giảm bớt đau khổ, đây là sự thật, ở trong kinh Phật nói rất rõ ràng. Cho nên đây là ba đường ác, chúng ta tụng kinh niệm Phật, niệm danh hiệu Bồ-tát hồi hướng cho họ, đích thực là sẽ giảm bớt đau khổ cho họ, họ đến nơi đây để yêu cầu, đây là điều mà đồng học chúng ta nhất định không thể nghi hoặc. Oan gia trái chủ không phải kết trong đời này, đời đời kiếp kiếp đều có, nhiều vô kể! Chỉ là có một số có cơ hội gặp được thì họ bèn đến để báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, họ liền đến; không gặp được thì đợi đến cơ duyên sau này.

Cho nên quá khứ hoặc đời này đều đã từng kết qua những ân oán này với chúng sanh, chúng ta thông thường thấy người bệnh lúc lâm chung, lúc lâm chung nhìn thấy người này, nhìn thấy người kia, họ nói đang ở đâu đó, ở chỗ nào đó có việc này việc kia. Như loại tình hình này của Lâm trưởng thì kể ra rất tốt rồi, rất khó được, lúc ông sắp lâm chung vẫn không có những hiện tượng này. Oan gia trái chủ của ông biết ông là lão Lâm trưởng của Cư Sĩ Lâm. Hiện nay, đạo tràng Cư Sĩ Lâm hưng vượng như vậy, cho nên họ đến đạo tràng mong muốn được quy y, mong cầu siêu độ, những linh quý này đều rất thông minh, thế nên chúng ta đương nhiên giúp đỡ họ. Ông đi rồi, đây là một tổn thất lớn của Cư Sĩ Lâm chúng ta. Cư sĩ Mộc Nguyên muốn làm sự nghiệp hoằng pháp lợi sanh, một mình đảm đương, đương nhiên sẽ phải vất vả hơn nhiều so với trước đây, các đồng học chúng ta hết lòng nỗ lực tu hành, cầu mong Tam bảo gia trì. Cầu mong Tam bảo gia trì, cách duy nhất có hiệu quả chính là hết lòng nỗ lực tu trì thì mới có thể đạt được cảm ứng, đây là cách làm tri ân báo ân của chúng ta.

Vạn pháp trong thế gian đều là vô thường, cho nên nhất định phải nhìn thấu, không nên phân biệt, không nên chấp trước. “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”, Phật dạy chúng ta quán như vậy. Chúng ta phải thường xuyên có cách nhìn này, có cách nghĩ này, từ trong việc học tập tuy là chuyển biến miễn cưỡng, nhưng dần dần sẽ tiến tới tự nhiên. Khế nhập vào tự nhiên, công phu liền đắc lực, *lực tức* mà đại sư Thiên Thai nói, *quán hạnh tức* thì chúng ta có thể khế nhập. Khế nhập quán hạnh tức chính là công phu đắc lực, trong tông môn gọi là công phu quán chiếu, trong pháp môn niệm Phật gọi là công phu thành niệm. Quán hạnh tức là công phu thành niệm, cũng chính là không cần tác ý, nó rất tự nhiên, là cảnh giới này.

Chúng ta tuy cùng sinh hoạt chung với xã hội đại chúng, nhưng cách nghĩ, cách nhìn thật sự không giống nhau, chân thật có thể buông xuống thế duyên, học giáo, tu hành; học giáo có thể tăng trưởng trí tuệ, tu hành nhất định phiền não nhẹ, vọng tưởng ít, tâm thanh tịnh, bình đẳng dần dần hiện tiền, đây là cảnh giới tốt. Tự mình hằng ngày phải phản tỉnh, hằng ngày kiểm điểm xem phiền não có phải mỗi ngày một ít hơn không, quả nhiên có thể mỗi ngày một ít hơn thì công phu này của bạn thật sự đắc lực rồi, cầu nguyện vãng sanh chắc chắn có phần nắm chắc, không những có phần nắm chắc mà hơn nữa bạn đến đi tự do, sinh tử tự tại. Nếu như chúng ta có thể kiểm điểm được tháng sau có tiến bộ hơn tháng trước thì việc vãng sanh này thật sự là đắc lực, đã không có vấn đề. Năm sau có tiến bộ hơn năm trước, có thể vãng sanh hay không vẫn là ẩn số, chưa chắc có phần nắm

chắc; tháng sau có tiến bộ hơn tháng trước là có phần nắm chắc; nếu như đến mức tuần sau với tuần trước đều khác nhau, đều có tiến triển, phiền não nhẹ, trí tuệ tăng, bạn quyết định nắm chắc. Thế gian mọi thứ đều là giả, chỉ có việc này là thật.

Lâm trưởng ở trong xã hội Singapore có địa vị rất cao, ông có của cải, chúng ta đều thấy rất rõ ràng, mọi thứ đều không mang đi, chân thật là “mọi thứ không mang đi, chỉ có nghiệp theo mình”. Cho nên, người thật sự sáng tỏ, người giác ngộ thì chúng ta ở trong một đời ngắn ngủi này tuyệt đối không tạo ác nghiệp, tuyệt đối không kết oán với tất cả chúng sanh, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Oan gia trái chủ nhất định phải hóa giải, cái mà ta thiếu người khác thì ta phải thật hoan hỷ vui vẻ trả sạch sẽ; cái mà người khác thiếu ta thì không cần nữa, để tránh phiền phức. Ân phải báo, oán thì quên nó đi, oan gia trái chủ, không những chúng ta không sân hận họ, mà chúng ta tu học, tụng kinh niệm Phật vẫn phải hồi hướng cho họ, nguyện họ cùng thành Phật đạo, hy vọng họ có thể giác ngộ sớm hơn, quay đầu sớm hơn, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Lúc còn trẻ vô tri, đã tạo rất nhiều ác nghiệp, tuổi tác dần dần cao rồi, dần dần giác ngộ rồi, chỉ cần quay đầu đều kịp cả. Thế pháp và Phật pháp, bất luận nói từ trên lý hay nói từ trên sự đều là không luận quá khứ, chỉ luận hiện hành. Quá khứ đã làm việc sai trái là do không có người dạy, bản thân chúng ta cũng chưa giác ngộ, cho nên về tình thì có thể tha thứ. Chư Phật Bồ-tát, thiên địa quỷ thần cũng sẽ không so đo những chuyện này, chỉ xem hiện tại của bạn, hiện tại có thể quay đầu chính là người thiện, hiện tại có thể giác ngộ đều là người tốt. Cho nên, chúng ta phải học Phật, trong mắt Phật Bồ-tát, tất cả chúng sanh đều là Phật vị lai. Hơn nữa, trong Hoa Nghiêm, Viên Giác nói được càng xác đáng hơn, nói rằng “hết thấy chúng sanh vốn dĩ thành Phật”, nói càng xác đáng hơn so với “Phật vị lai” đó, từng câu đều là lời thật.

Tuy vốn dĩ thành Phật nhưng mà hiện nay vị Phật này mê hoặc rồi. Tuy mê ngộ khác nhau nhưng mà bản tánh là giống nhau, Phật tánh là giống nhau, trí tuệ đức năng vốn có trong Phật tánh là giống nhau, nhất định không có khác biệt. Cho nên, chỗ khác biệt đích thực giữa Phật với chúng sanh chính là ở giác và mê. Phật là người đã giác ngộ, người giác ngộ viên mãn, người giác ngộ cứu cánh. Phật Bồ-tát từ bi giúp chúng ta giác ngộ, đây là lời dạy chân thật của Phật-đà. Phật giúp đỡ chúng ta giác ngộ, bản thân chúng ta phải chịu giác ngộ thì sự tiến triển đó nhanh; chúng ta không chịu giác ngộ, vậy thì chậm thôi, không phải không có tiến triển, mà tiến triển chậm chạp. Chúng ta chịu, chịu là gì? Chịu nghe

lời, chịu đoạn phiền não, có thể khắc phục tập khí vọng tưởng của mình, có thể tu sửa tất cả sai lầm của mình, đây chính là chịu. Người thật sự chịu, ở trong Phật pháp gọi là người thượng căn lợi trí; vẫn cần có người khuyên bảo, vẫn cần có người động viên, đây là người thuộc vào căn tánh bậc trung. Biết rõ vẫn phạm, tập khí phiền não sâu nặng, bản thân muốn đoạn cũng đoạn không được, không phải không muốn đoạn, mà bởi không ngăn nổi cảm dỗ, đoạn không nổi, đây là người hạ căn.

Căn tánh không phải do trời sinh, không phải một khi hình thành thì không thể thay đổi, đại sư Thiện Đạo nói rất hay: “Đều ở gặp duyên không giống nhau.” Chúng ta là người căn tánh hạ căn, nếu như gặp được duyên thù thắng, duyên này chính là nghe kinh nghe pháp. Trong hết thảy kinh điển mà Thế Tôn nói suốt 49 năm, lời này đã nói ngàn lần, vạn lần không ngừng, nghe kinh nghe pháp rất có đạo lý! Nếu bạn không nghe kinh, không nghe pháp, bạn xem thử bạn đang huân nhiễm cái gì? Sáu căn tiếp xúc cảnh giới bên ngoài, huân nhiễm ngũ dục lục trần. Nghe kinh nghe pháp là tiếp nhận huân nhiễm của Phật pháp, Phật pháp là huân nhiễm giác ngộ, thế pháp là huân nhiễm mê hoặc, là đạo lý như vậy, cho nên thời gian nghe kinh nghe pháp nhất định phải dài. Phước báo của người hiện nay chúng ta không bằng trước đây, nguyên nhân đích thực là gì vậy? Người hiện nay thời gian nghe kinh nghe pháp quá ít, muốn làm việc tốt nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết làm thế nào.

Nếu như thật sự biết được, thật sự rõ ràng rồi, các bạn đồng học ở nơi đây đem sự lý này làm cho rõ ràng, làm cho sáng tỏ, cần phải phát tâm, nếu như không có cơ hội, không có điều kiện, tự mình phải sáng tạo điều kiện. Sáng tạo điều kiện, nó dù nhỏ thế nào cũng không sao cả, bạn có đạo tràng nhỏ, có am tranh nhỏ. Ba người, năm người, tám người, mười người cùng nhau huân tu, mỗi ngày giảng kinh tám giờ, mỗi ngày niệm Phật tám giờ, học đại sư Huệ Viễn, tu thật, làm thật, hoàn toàn rời xa tất cả thế duyên, đây là đạo tràng chân thật, đây là bạn đã hiểu thật, thật sự sáng tỏ. Không phải xây đạo tràng lớn, khói hương nghi ngút, pháp hội rất nhiều, tạo nên một hình thức náo nhiệt thì một chút lợi ích cũng không có. Chúng ta đọc được ở trong sách xưa, đại sư Viễn Công ở Lô Sơn xây một đạo tràng niệm Phật hàng đầu, lấy khe suối làm ranh giới, lấy suối nhỏ làm ranh giới. Bước vào đạo tràng đó thì vạn duyên buông xuống, chỉ nhất tâm niệm Phật, không ra khỏi giới tuyến này, chân tu hành.

Chúng ta đem sự việc này thật sự làm rõ ràng, thật sự làm sáng tỏ rồi thì phải buông xuống tất cả. Không phải việc thật sự cần thiết phải biết thì tuyệt đối

không nghe ngóng, không phải nhân vật thật sự cần phải tiếp xúc thì tốt nhất cũng là ít qua lại, vậy tâm của bạn mới thanh tịnh. Chúng ta phải làm đại sự, cái gì là đại sự? Thoát khỏi luân hồi là đại sự, thoát khỏi thập pháp giới là đại sự. Bạn biết quá nhiều chuyện, quen quá nhiều người, những người này sẽ đem bạn trói buộc rất chặt ở trong luân hồi, bạn không thể thoát. Tự mình nhất định phải biết, cho dù là việc lớn lợi ích chúng sanh, việc lớn hoằng dương Phật pháp, vẫn phải nghĩ xem bản thân có thể làm chủ được hay không? Nếu như bản thân đối với cảnh giới bên ngoài không thể làm chủ, vẫn còn bị cám dỗ, vẫn còn khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì không được làm! Hoằng pháp lợi sanh, trụ trì Phật pháp cũng không được làm, tại sao vậy? Chúng ta đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thành tựu rồi thì quay lại hăng làm, hiện nay sợ làm những sự việc này tự mình không thể làm chủ, vậy đời này không thể vãng sanh, sai rồi!

Cho nên, bản thân ở trong cảnh giới làm chủ được thì chúng ta mới được làm, bản thân không thể làm chủ thì không được! Danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần ở trước mắt thật sự không động tâm, không khởi ý niệm nữa thì được! Bạn có thể vì Phật pháp, vì chúng sanh; vẫn còn khởi tâm động niệm thì không được, cái đó rất nguy hiểm. Cho nên Phật thường nói trong kinh: “Bản thân chưa độ mà có thể độ người, không có chuyện này!” Bạn thử nghĩ ý nghĩa câu nói này của Phật. Quyết định bản thân làm được rồi, không bị ngũ dục lục trần cám dỗ, không còn bị nó quấy nhiễu, ở trong cảnh giới thật sự không động tâm, không khởi niệm, không phân biệt, không chấp trước thì mới được! Thật sự thấy rõ toàn là giả, đã là giả thì đừng bận tâm, nếu bạn có một mảy may cho là thật thì bạn chưa được. Đây là điều chúng ta phải luôn nhớ kỹ, chính mình thật sự là từ vô lượng kiếp đến nay, khó khăn lắm mới gặp được cơ duyên thù thắng này, lại để trôi qua trước mắt, bạn nói xem đáng tiếc biết bao! Gặp được thì nhất định phải nắm lấy, trong một đời này nhất định phải thành tựu. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.

Hôm nay chúng ta ngưng giảng kinh Hoa Nghiêm một buổi, chúng ta đi trợ niệm cho Lâm trưởng, chúng ta đợi thông tin báo cho chúng ta, họ đang liên lạc với gia đình của ông. Duyên phần tiền đưa người lâm chung, Đài Loan là tương đối thù thắng, hiện tại Đài Loan, thông thường các bác sĩ, y tá làm trong bệnh viện học Phật rất nhiều, họ hiểu được đạo lý này, biết cách làm như thế nào, cho nên cái này rất tốt. Thông thường đều biết trợ niệm cho chúng ta từ 8 tiếng đến 12 tiếng đồng hồ. Hàn quán trưởng vãng sanh, ở trong bệnh viện chúng tôi trợ niệm cho bà 14 tiếng đồng hồ rồi mới di động, cho nên vô cùng thù thắng. Ở

đây duyên kém hơn một chút, nhưng mà ông thì rất tốt, ông thật sự được vãng sanh, biết trước giờ đi, chúng ta nghe xong cũng rất an tâm.